

Solidaritat, però amb qui?

Pere Miret, economista i membre de la Sectorial d'Economia de l'Assemblea Nacional Catalana. Gener del 2021.

«...si un cop més, la Unió Europea tanqués els ulls davant de les massives vulneracions dels drets humans a Catalunya estaria regalant la seva solidaritat a un estat repressor i opressor. I això no és sostenible i no portaria sinó a la desintegració de la mateixa Unió Europea.»

Ja fa més de tres anys que el Parlament de Catalunya va proclamar la independència de Catalunya com a estat independent en forma de república democràtica i social. La República Catalana encarna valors vàlids per al progrés universal. I va ser un intent més de resoldre el conflicte nacional de Catalunya amb l'Estat espanyol per la via democràtica i pacífica, d'acord amb el dret internacional i els estàndards del segle XXI. Tanmateix, si bé la República Catalana encara no és efectiva, no és inusual que els processos d'alliberament nacional tinguin alts i baixos i durin més o menys anys.

De fet, Catalunya, juntament amb la resta de països de parla catalana, és una nació mil·lenària, que va ser un país independent durant segles. Té una llengua i una cultura pròpies que ha donat figures de projecció universal com Raimon Llull, Ausiàs March o Jacint Verdaguer.

Nogensmenys, va perdre les llibertats nacionals en la guerra de Successió espanyola del 1714. Però els anhels de llibertat del poble català i la seva voluntat d'emancipar-se del corrupte i ineficient econòmicament Estat espanyol daten de molts anys.

El principal motiu que Catalunya, tot i essent una nació, continuï sense tenir un estat propi, és la repressió de l'Estat espanyol. Efectivament, l'Estat espanyol no va reconèixer el resultat del referèndum de l'1 d'octubre del 2017 a favor de la independència de Catalunya, i immediatament va desencadenar una repressió que ha portat a una part del Govern de Catalunya a la presó, on encara roman, i a una altra part a l'exili. És xocant el diferent comportament de la justícia espanyola i el de bastants països europeus per uns mateixos fets. Així, mentre els polítics catalans exiliats que van guanyar un escó al Parlament europeu van poder ocupar-lo, al vicepresident del mateix govern, però que estava en una presó espanyola, se li va negar i se li nega.

D'altra banda, l'Estat espanyol no va acceptar que es pogués nomenar com a president de Catalunya el guanyador de les eleccions del 21 de desembre del 2017, ni altres candidats que no eren del seu gust, amb diversos procediments judicials. Finalment, el president que es va nomenar el maig del 2018 va ser destituït el setembre del 2020 per l'aparell judicial espanyol per haver penjat una pancarta demanant la llibertat dels presos polítics, cosa que ha abocat a noves eleccions. Tot això evidencia el tracte colonial a què sotmet els Països Catalans l'imperialisme espanyol.

La deriva neofeixista en què està immers l'Estat espanyol i de la qual l'emergència del partit d'ultradreta Vox no és més que la punta de l'iceberg, comporta que la repressió contra el moviment independentista es vagi ampliant cada vegada més. Al final d'octubre

va tenir lloc una nova operació política policíaca-judicial contra membres del moviment independentista amb acusacions infundades. Així, es va dir que s'havia ofert la presència de 10.000 soldats russos a Catalunya quan es proclamés la independència. Aquesta ridícula acusació té per objecte posar l'opinió pública europea en contra de la independència de Catalunya, ja que no té cap base. De fet, el suposat suport de Rússia a la independència de Catalunya no és res nou. Però ja l'abril del 2018 un comitè del Parlament britànic va esbrinar que no hi havia res de cert

Per fer front a la crisi econòmica europea la UE ha aprovat un important volum de fons per a distribuir entre els diferents estats. És important la solidaritat en una comunitat política. No es pot dir que Catalunya sigui insolidària, entre altres motius perquè la seva contribució neta a la UE és positiva. Però Catalunya ja no pot suportar més el dèficit fiscal del 8 % del seu PIB de mitjana amb l'Estat espanyol, que té característiques d'espòli. I els catalans no poden ser considerats més temps com a ciutadans de segona dins de la Unió Europea. No tenen els mateixos drets que altres pobles similars que han assolit la independència des dels anys 90 a Europa?

El cas català no és únic i altres nacions sense estat també hi tenen dret. I possiblement a la Unió Europea no li interessa una proliferació de nous estats. Tanmateix, en cap cas serien 95, com va dir algun polític. Del que es tracta és si la Unió Europea és fidel als principis fundacionals democràtics, establerts en els corresponents tractats europeus, o no. Per a la distribució dels fons europeus anticrisi s'han establert algunes condicions de respecte de l'estat de dret. A més, si un cop més, la Unió Europea tanqués els ulls davant de les massives vulneracions dels drets humans a Catalunya estaria regalant la seva solidaritat a un estat repressor i opressor. I això no és sostenible i no portaria sinó a la desintegració de la mateixa Unió Europea.

* * *